

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: J. Y. S. C.
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2018 č. j. OAM-225/ZA-LE21-P05-PD2-2013

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž mu podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Měl za to, že nebyly zjištěny aktuální a přesné informace o zemi jeho původu. Rozhodnutí žalovaného považoval také za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Byl toho názoru, že informace poskytnuté zastupitelským úřadem Kuby nemohou naplňovat podmínky dané ust. § 23c zákona o azylu, protože úřad země původu by těžko přiznával porušování svých lidskoprávních závazků. Podotkl, že tyto informace si nemohl ověřit, označil je proto za netransparentní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 105/2008-81). Dále uvedl, že konzulární informace z listopadu 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí z března 2017 nejsou aktuální. Zdůraznil, že za situace, kdy žalovaný dvakrát ve svých rozhodnutích dospěl k závěru, že žalobci v jeho vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy, bylo třeba zjistit skutkový stav v takové míře, aby bylo možné předešlá zjištění do budoucna zcela vyvrátit a konstatovat, že žalobci již nebezpečí nehrozí. Žalovaný dle něj takto nepostupoval. Trval na tom, že i nadále mu hrozí věznění a špatné zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle jeho názoru žalovaný ve správním řízení jednal v rozporu s ust. § 53a odst. 4 ve spojení s ust. § 17a odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o azylu, musí být totiž posouzeno, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Měl za to, že takové hodnocení žalovaný neprovedl. Zmínil povinnost správního orgánu posuzovat situaci každé osoby požívající doplňkové ochrany individuálně. Žalovaný dle něj vůbec nehodnotil, jaký vliv na žalobcovu situaci má to, že i jeho rodiče trvale pobývají mimo území Kuby.

3. Odkázal na kubánský migrační zákon, který stanovuje, jaká práva ztrácí kubánský občan, pokud opustí kubánské území a nevrátí se do 24 měsíců. Aby je opětovně získal, musí podstoupit proces tzv. dobrovolné repatriace, kdy se za něj musí zaručit rodina či přátelé, kteří jsou následně vystaveni sledování imigrační policií. Namítal také, že správní řízení je zatíženo nezákonností důkazního prostředku, neboť jako podklad pro vydání rozhodnutí byla vzata cizozemská veřejná listina (kubánský migrační zákon), která nebyla provedena v souladu s ust. § 53 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Pojednal též o odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu, k čemuž poukázal na zásady, které ovládají správní řízení, a konstatoval, že nedostatky součinnosti účastníka řízení mu sice mohou přivodit značné problémy, nemohou však vést k ospravedlnění nezákonného rozhodnutí.
4. K situaci na Kubě upozornil na to, že tam nemají přístup zahraniční pozorovatelé, aby posoudili míru dodržování lidských práv. Odkázal na výroční zprávu Amnesty International za rok 2017, ze které vyplývá i to, že na Kubě dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení. Tuto skutečnost však dle něj žalovaný do svých úvah nezahrnul, a to v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
5. Žalovaný ve svém vyjádření považoval žalobu za nedůvodnou a účelovou. Poznamenal, že žalobní námitky jsou uvedeny vesměs v obecné rovině, není z nich zřejmé, co konkrétně mu žalobce vytýká. Žalobní body označil za neprojednatelné. Napadené rozhodnutí považoval za právně i věcně správné a trval na jeho obsahu. Měl za to, že řádně a vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, proč není možné žalobci prodloužit doplňkovou ochranu. Poznamenal, že v daném případě je třeba, aby žalobce řešil svou situaci v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
6. V replice žalobce rozporoval, že by byly jeho námitky jen obecné. Zopakoval, že konzulární informace nemůže být vyvážená a transparentní, jestliže ji vydává orgán státu, který se má dopouštět porušování svých lidskoprávních závazků, a jestliže nemá možnost se na svůj zastupitelský úřad obrátit. Takový kontakt by ho ohrozil do budoucna. Poukázal na to, že je mu z rozhodovací praxe žalovaného známo, že kontaktování orgánů země původu je chápáno jako dobrovolné využití podpory domovského státu a takové jednání vede k odnětí udělené ochrany. Konstatoval, že mezi rozhodnutím o ponechání doplňkové

ochrany a zprávami vypovídajícími o tom, že takové ochrany již není třeba, musí být větší časový rozestup. Zdůraznil, že i další žalobní body obsahovaly konkrétní výtky. Žalovaný se dle něj nevypořádal s tím, zda změna situace v zemi původu je trvalá. Ověřením pravosti listin a razítek měl na mysli soulad s čl. 13 úmluvy vyhlášené pod č. 80/1981 Sb. nebo dodržení postupu podle čl. 12 tak, aby měl žalobce možnost obrátit se na český orgán, jež by vydal na základě uvedené úmluvy stanovisko ohledně cizozemské právní úpravy. Dále zcela konkrétně uvedl, že žalovaný pochybil při zjišťování skutkového stavu, jestliže nezohlednil výroční zprávu Amnesty International, žalovaný totiž hodnotil důkazní prostředky pouze v neprospěch žalobce. Poznamenal, že již v průběhu správního řízení vyjadřoval obavy z návratu na Kubu, neboť je v zahraničí bez vědomí kubánských orgánů. Byl přesvědčen, že po svém návratu bude sledován a podrobován výslechům, těmito obavami se dle něj žalovaný vůbec nezabýval a z pohovoru vzal v potaz pouze pasáže, které hovoří v jeho neprospěch. K otázce posouzení obavy z vážné újmy pramenící ze skutečnosti, že je rodinným příslušníkem emigranta, odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 1 Az 25/2016. Úvahu žalovaného považoval za nesprávnou a posouzení případu za nedostatečné. Byl přesvědčen o důvodnosti své žaloby.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 9. 2013 č. j. OAM-225/ZA-LE21-HA18-2013 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2015 č. j. OAM-225/ZA-LE21-P17-PD1-2013 byla žalobci podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana o dobu 24 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě požádal žalobce o další prodloužení doplňkové ochrany. Jako důvod uvedl, že jeho rodiče a bratr žijí v České republice již 10 let, navíc sympatizuje s politikou této země. Nepřál si být na Kubě.
10. Při pohovoru dne 19. 1. 2018 sdělil, že ze zpráv o Kubě se domnívá, že se tam nic nezměnilo, ale že to neví. Myslí si, že k opravdové změně dojde, až nebude u moci klan Castrů. Na Kubě nikdy neměl žádné problémy, myslí, že není nic konkrétního, čeho by se ve své vlasti obával. Nemá představu o tom, jaká je nyní situace v zemi původu. Informace čerpal z internetu. Na Kubě žije jeho babička, teta, dva strýcové a sestřenice. Není s nimi v kontaktu. V případě návratu do vlasti by mu příbuzní nemohli pomoci, žijí z důchodů, které jsou nízké a sotva stačí na jejich potřeby. Neumí si představit, že by podporovali ještě jeho. Jeho sestřenice jsou prostitutky, mají své rodiny, babička má jeden malý pokoj, u ní by tedy také nemohl bydlet. Od příjezdu do České republiky nekontaktoval zastupitelský úřad Kuby, neopustil území České republiky. Bydlí sám, na stejné adrese jako jeho matka, ale mají dva samostatné byty vedle sebe. Původně bydlel s rodiči. V současné době pracuje na plný úvazek, má pracovní smlouvu. Asi 3 měsíce pracuje jako kuchař v argentinské restauraci. Předtím pracoval jako kuchař v závodní kuchyni, asi 2 měsíce. Dále se asi 8 měsíců živil jako číšník. Dříve měl problémy se znalostí jazyka, absolvoval proto kurz angličtiny, teprve poté mohl začít pracovat. V době, kdy nepracoval, ho podporovala

přítelkyně, ale už s ní nežije, rozešli se. Byla z Ruska, studovala tu a pak se vrátila do své vlasti, on s ní do Ruska nechtěl. V České republice žijí jeho rodiče a bratr. Nemá zde žádné ekonomické, kulturní ani sociální vazby, nesnaží se integrovat. Kurz českého jazyka nenavštěvuje, ale hodně rozumí a snaží se studovat doma. Kurz češtiny mu byl nabídnut, ale měl problém to zkoordinovat s prací. Teď by musel na placený kurz a na to nemá peníze. Nemá žádné zdravotní problémy.

11. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978; zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kubě, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Kubě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 5. 2018 č. j. OAM-225/ZA-LE21-P05-PD2-2013 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
14. Podle ust. § 23c zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5.*
15. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný shromáždil dostatek aktuálních, objektivních, informací o situaci na Kubě v souladu s ust. § 23c písm. c) zákona o azylu. Pokud jde o

námítky žalobce týkající se nevyváženosti a netransparentnosti konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, zdejší soud jim nemůže přisvědčit. Daná konzulární informace obsahuje údaje o službách poskytovaných kubánským občanům, např. o postupu při žádosti o vydání nového cestovního pasu. Nejedná se o informace, kterými by byla jakkoli hodnocena situace na Kubě. Soud je tedy toho názoru, že nelze pochybovat o důvěryhodnosti či vyváženosti konzulární informace.

16. Co se týče aktuálnosti informací, které sloužily jako podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, soud není toho názoru, že by konzulární informace ze dne 14. 11. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP byly neaktuální. Žalobce podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany dne 18. 9. 2017, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 5. 2018. Konzulární informace sice pochází z doby přibližně rok a půl před vydáním napadeného rozhodnutí, avšak jak již bylo uvedeno, obsahuje především údaje technického rázu, jejich obsahem byl popis konzulárních služeb pro kubánské občany a postup při jejich využívání. Informace Ministerstva zahraničních věcí pochází z doby cca rok a 2 měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí. Ani v tomto případě nelze konstatovat, že by se jednalo o informace, které nepocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a které by bylo možné hodnotit jako neaktuální. Nadto při posuzování aktuálnosti shromážděných podkladů nelze vycházet pouze z časového údaje, záleží především na tom, zda v mezidobí došlo ke změně okolností (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25). Ani žalobce ve své žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by plynulo, že použité informace neodpovídají současné situaci na Kubě. Soud doplňuje, že podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byly i další zdroje, např. výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kubě či výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Kubě. Tyto zprávy tedy pocházejí z doby cca 4 a 5 měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž i z nich plyne, že došlo ke změně právních předpisů týkajících se cestování a emigrace (byl zrušen zákaz vycestovat apod., viz níže).
17. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí zejména o informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, ve které se pojednává specificky o situaci kubánských občanů po návratu do vlasti ze zahraničí. Soud připomíná, že doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu byla žalobci udělena právě z důvodu, že nebylo možné vyloučit, že v případě návratu žalobce do jeho domovské země nebude mít žalobce závažné problémy s kubánskými státními orgány, jejichž dopad na život a zdraví nebyl žalovaný schopen předvídat (srov. rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013 č. j. OAM-225/ZA-LE21-HA18-2013). Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017 vyplývá, že situace se významným způsobem změnila, žalovaný tak dospěl k závěru, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí poukázal na změnu kubánského migračního zákona ze dne 26. 10. 2012 a s odkazem na danou informaci Ministerstva zahraničních věcí zejména konstatoval: *„Nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí a nové znění migračního zákona je ze strany kubánských orgánů v drtivé většině případů respektováno. K nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, počet takových případů ovšem není příliš vysoký. (...) V drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vracejí*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. V případě, že neporušili ustanovení migračního zákona, tak těmto osobám nejsou ukládány omezení či sankce a ve většině případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě. Ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. S reintegrací podle našich zjištění takové osoby nemají zásadní problém a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. Neevidujeme žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Rovněž nemáme žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů těchto osob. ZÚ Havana nemá informace o tom, že by je kubánské orgány v zahraničí systematicky sledovaly v souvislosti s jejich případným podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán opakuje, že výše jmenovanému byla doplňková ochrana udělena pouze a jen z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy, neboť dotyčný přesáhl po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů by mu tak hrozily problémy, které by mohly dosáhnout v této souvislosti až jeho zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení s jeho osobou. (...) Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci na Kubě, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenovanému došlo na Kubě k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratů kubánských občanů do vlasti, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy.“

18. Městský soud v Praze v této souvislosti dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, ve kterém se uvádí: „Nejvyšší správní soud již v minulosti posuzoval rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany občance Kubánské republiky odůvodněné podobně jako v projednávaném případě, přičemž dospěl k závěru, že „skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a poté rozhodl o jejím neprodloužení, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012 (s účinností od počátku roku 2013), tedy před vydáním prvního rozhodnutí, kterým byla doplňková ochrana stěžovatelce udělena. Je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí. Pokud navíc v zemi původu dojde ke změně zákona, která může mít vliv na okolnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany, je na místě jistá obezřetnost správního orgánu ohledně zkoumání, zda se tato formální změna promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů. [...] Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 14. března 2018 č. j. 6 Azs 369/2017 - 41). Nejvyšší správní soud nezjistil přiměřenou pravděpodobnost, že by tehdejší stěžovatelka byla po návratu na Kubu uvězněna nebo že by u ní bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že byla v postavení emigranta (stejně jako stěžovatel). Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci, totiž vyplývá, „že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit

obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“

19. Zbývá dodat, že v případě žalobce nebyly shledány žádné specifické okolnosti, které by mu bránily v návratu do vlasti. Žalobce nikdy nebyl politicky aktivní, ve své domovské zemi neměl žádné potíže se státními orgány, z Kubu vycestoval, neboť v České republice žijí jeho rodiče a bratr, je držitelem platného kubánského cestovního dokladu, svou vlast opustil oficiální cestou bez jakýchkoli problémů. V České republice se nikterak nesnažil integrovat, z téměř 5 let pobytu v České republice pracoval pouze zhruba 1 rok, neabsolvoval kurz českého jazyka. S výjimkou svých rodičů a bratra zde nemá žádné vazby. Nemá žádné zdravotní potíže (srov. str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí). Zároveň žalobce uvedl, že politicky aktivní nebyl ani nikdo z jeho příbuzných, netvrdil, že by stíhání či problémům se státními orgány čelil některý z jeho blízkých.
20. Zdejší soud uzavírá, že žalovaný dostatečně posoudil významnost a trvalost změny situace na Kubě ve vztahu k důvodu, pro který byla žalobci udělena doplňková ochrana. Svůj závěr, že doplňkové ochrany již není třeba, řádně odůvodnil, přičemž vycházel z relevantních a aktuálních zdrojů. Posouzení žalovaného odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu. Městský soud v Praze tak souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v jeho domovské zemi již nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
21. Pokud jde o námitku žalobce, že z výroční zprávy Amnesty International za rok 2017 plyne, že na Kubě stále dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení, soud poznamenává, že svévolné zatýkání byli především političtí oponenti a kritici režimu, žalobce ani jeho příbuzní však dle jeho slov politicky aktivní nikdy nebyli, neměli ve své vlasti žádné potíže se státními orgány, nebyli ani stíháni. Daná zpráva tak dle názoru zdejšího soudu nevyvrací závěry učiněné žalovaným.
22. Jako nedůvodnou posoudil soud i námitku týkající se provádění důkazu cizozemskou veřejnou listinou, konkrétně kubánským migračním zákonem. Vzhledem k tomu, že novelizované znění kubánského migračního zákona bylo podstatné pro posouzení předmětné věci, bylo namístě, aby se žalovaný seznámil s jeho obsahem. Žalovaný si proto musel tento zákon opatřit a zajistil si jeho překlad do českého jazyka. Tento způsob opatření daného podkladu nepovažuje Městský soud v Praze za nezákonný, žalovaný nebyl povinen ho provádět jako důkaz cizozemskou veřejnou listinou dle ust. § 53 odst. 4 správního řádu.
23. K tvrzením žalobce ohledně odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu zdejší soud uvádí, že žalobce v této části žaloby pouze obecně pojednává o právní úpravě správního řízení, žádné konkrétní námitky nevznesl. Soud tak pouze obecně a stručně

konstatuje, že neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Za účelem jeho zjištění provedl s žalobcem pohovor a shromáždil dostatek informací o zemi jeho původu. Při pohovoru bylo žalobci umožněno uvést všechny podstatné skutečnosti týkající se důvodů podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, jeho pobytu v České republice i jeho života v domovské zemi. Zjišťoval jak skutečnosti svědčící v jeho prospěch, tak ty hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Před vydáním rozhodnutí umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim (ust. § 36 odst. 3 správního řádu), jak plyne z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 18. 4. 2018. Žalobce se se zprávami o situaci v Kubánské republice nechtěl seznámit, nevzněl žádné návrhy na doplnění dokazování, neměl žádné připomínky. Své závěry v napadeném rozhodnutí žalovaný dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalovaný porušil příslušná ustanovení zákona o azylu či správního řádu.

24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. března 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.